

Fritzchen

Chiar și ghiozdănelul îl apăsa când venea de la școală, pe micul băiat de șapte ani, care în rest putea să sară și să cânte mai bine decât toți băieții.

Acum zăcea în pat, cu fețișoara arzând de febră sub părul blond, cu ochii albaștri larg deschiși, cu o expresie temătoare, căutătoare.

Cum li se sfâșia inima părinților, când micul băiat plin de viață zăcea așa acolo! Trebuie să vină doctorul.

Difterie.

Atunci, inimile părinților au devenit și mai triste. El era unicul!

De altfel, el nu era unul care să se lase doborât ușor - el, tânărul muncitor. Din biserică se retrăsese de mult. Firea sa vioaie trebuia să arate celorlalți, cât de bine te puteai descurca fără așa ceva.

Cât de atașat era micul Fritz de tata! Și acum, ochii speriați de copil îl căutau așa de încrezători, ca și când el ar fi putut să-i aducă aer și suflare.

Tata ședea la patul copilului, cu mâna mică, fierbinte, a copilului, în mâna sa aspră de la muncă.

„Fritzel, îți dorești ceva?”

Micuțul a dat afirmativ din cap.

„Să-mi citești!”

Tata a luat cartea de povești.

„Ei, despre Scufița roșie sau despre Cenușăreasa?” El citește.

Atunci, mâna mică i-a mângâiat brațul.

„Nu aceasta, tată.”

„Na bine, atunci Albă ca zăpada!”

„Nu! Nu!”

„Păi, Fritz, nici tu nu știi ce vrei!”

Micuțul s-a ridicat anevoios și a arătat spre ghiozdan, care era agățat acolo, deasupra scaunului. Tata a luat cartea din ghiozdănel.

„Da, da!”, a dat micuțul afirmativ din cap. Pilda biblică. Tata a șovăit o clipă, dacă într-adevăr să citească de acolo. Ochii rugători de copil au fost hotărâtori. El citește. Micuțul nu se mai poate sătura. „Mai mult! Mai mult!” Toată teama dispare de pe fețișoară, pace este acum pe ea și o ușoară rază de bucurie, în ciuda chinului.

Și tata a citit zi de zi, adesea și în nopțile temătoare. El a citit până când ochii de copil s-au închis în pace adâncă. - -

Tata a mai citit și atunci, când niciun copil dornic nu mai asculta.

Din „Berliner Evangel. Sonntagblatt”.